

α') Είμαστε πολύ λά-μινόρε (άλλο εμπνευση και άλλο λυρισμός. Κ' εκείνο πάλι το άλλο δάσανο; διαρκώς έρωτοχτυπημένοι; που το δάζει;))

β') Έχάναμε πολύ καιρό σέ Σύλλογους (βλέπω τώρα τα καλλά παιδιά του Όμιλου που μέρα νόχτα τρίθουν το πιπέρι και τα θλιδομαι).

γ') Έθυμάζαμε (άπό αυτό το κακό δέ γιχατεπτήκαμε άκόμα) πολύ, κάνα δυό φίλους μας, έτσι που άπ' τον πυκνό του λιθχνιού κληνό παραγνωρίσαμε τα χαρακτηριστικά τους. Του; άνακηρύξαμε ά σ τ έ ρ α ς για να γίνουμε κο μ π ά ρ σ ο ι.

Όσο για το σημερινό έλάττωμα (έγώ και ο Όμηρος) όμολογώ πως ίσα με κάποιό μέτρο είναι χρήσιμο πράμμα μάάλιστα ζταν το μεταχειρίζεται κανένας για όπλο άμυντικό).

Κάποτε ο Όρνιθης του Νουμά—Θιός σχωρέστον—είχε γράψει πως στόν τόπο μας δέν άρκει μονάχα να γράφει κανένας, πρέπει να πλάσει και ανθρώπους για να διαβάσουν. Σά δέν τώχεις συνήθιο να διαβάσεις μήν κρίνεις. Διαίστηση και κριτική δέ συμβιδάζονται.

Άφτη την ειλίκρινεια την έχεις για καλά έσύ αγαπητέ μου Ταγκόπουλε. Δέ διαβάσες, να πούμε, τα «Άθηναϊκά Διηγήματα» κάποιου φίλου σου και δέν έγραψες.

Θυμήθηκα παραπάνω τον καυμένο τον Όρνιθη. Ξέρεis τί μου έλεγε μιά μέρα άπάνω για τα δύο-τρια πρόσωπα που κάθε τρεις και λίγο λιθανίζουμε και που έτι γράφουμε πρέπει να είναι άριστούργημα; πως μοιάζουμε σάν κ' εκείνη την τσεβδή γρηά—έξωσ' ο Θεός και ήταν τσεβδή—που την ώρα που διάβαζε ο Διάκος το Βαγγέλιο και έλεγε για τον Ίησο που έκοψε, να πούμε, τους πέντε άρτους, άφτη άπό κάτω σταυροκοπούμενη και κάνοντας μετάνοιες, έφώναζε, «Χιστέ μου την ποδίτσα σου!...»

Άφτά για σήμερα.

ΑΠΟΛΙΝΑΡΗΣ

ΠΕΡΣΑΚΗ - ΠΕΡΡΩΤΗ

Οί δυο καινούργιες πνευματικές άδερφές μου δίνουν διπλή τη συγκίνηση. Γεμίζουν τη φτωγή συντραφιά μας και βγάζουν άληθινά τα λόγια που είχα πεί πέρσιν γι' αυτές σέ κάποια μου συνέντευξη. Και οί δυο κρατώντας άπό τη γνήσια εμπνευση δέ μās συγκινούν ελιγματικά ούτε μās άγγίξουν άμφίβολα. Έρχονται όλόισια μέσα μας και ίσορροπούν δίχως κόπο στη δύσκολη αίσθητική μας. Γιατί με το έργο τους μιλεί το αυθόρμητο, άφοϋ, πριν σπάσει τη φλοϋδα και τιναχτεί, έκανε το γύρο του έσωτερικού και πήρε κάθε εκλεχτό του στοιχείο. Η Ίουλίττα Περσακή είναι η πρώτη και η μοναδική ρεαλιστρια που φαίνεται στό ελληνικό διήγημα. Όχι θέσει, μα φύσει ρεαλιστρια. Άκοπα βγαίνει το κάθε δικό της, γιατί έχει άφτια την ένωση τών αξιών που της χρειάζονται. Μάτι δυνατό, έκφραση φρέσκη και λιτή, κίνηση άνετη και μιá καταπληχτική συνείδηση που τί πρέπει να πεί και τί δέν πρέπει. Άπόλυτά άντικειμενική δέν έχει εμπνεύσεις, στιγμές δηλαδή άποκαλυπτικές. Γιατί εκείνες, θαρρώ, πως τις έχουνε περισσότερο όσοι

σπρώχνονται άπό τον έσωτερικό τους κόσμο προς τα τριγύρω. Πρέπει πρώτα ο ούρανός μας να ντυθεί με άστέρια, το φώς άπό μέσα μας να ξεχειλίσει για να έρθει η κυριολεκτικά άποκαλυπτική στιγμή. Και τότε πιά η τέχνη μοιάζει σάν προμάντευμα. Έχει όμως στιγμές λήθης του στενοϋ έιτυτοϋ, που είναι μεγάλο για τον άντικειμενιστή συγγραφέα και σαρκωμένη το πνεϋμα και την ούσία της σκηνης την ξεδιπλώνει αξιοθαύμαστα. Μπορούμε να τη βρούμε στις λάσπες, στις τρωγλες, στις δίπλες άνάμεσα μιās κακομοιριασμένης ψυχής, κάποτε να γοργοπερνάει κι' άπό άνθώνες πιά τη λίγωσαν με το μύρο της αϋλότητας. Αυτά δέν τα πολυθέλει, γιατί ζητάει παντού το θετικό και το ύπαρχτό. Μα όπου κι' άν τη βρούμε, θα μās μιλήσει άνάλογα με κείνο που άπορρόφησε, "Αν τα τρία σημερινά σκίτσα της εξέχουν σέ φώς άπόλυτης ειλίκρινειας, το «Μυραγιάτι» που θα δημοσιευτεί λίγο άργότερα, φτάνει την έντέλεια.

Η Μήτσα Περρωτή είναι διαχυτικώ:ερη. Ένας λυρισμός τρεμουλιαστός περνά το έργο της, που συχνά φουσκώνοντας μās κάνει άληθιμόνητες κάποιες στροφές του. Εκεί η ψυχή της γυναίκας μιλεί με την άχτινοβόλο στοργική τρυφεράδα και μās; ξεσκεπάζει σάν τα άφητικά μυστικά της. Στο διήγημά της «Σύντροφοι», το άνήμητορο της ζωής; περνά διπλωμένο ευγενικούς; συγκρατημένους λυγμούς. Ό πόνος άνοιχτός όσο πρέπει, για να πλάσουμε έμεις την προοπτική του. Το χαρακτηριστικό μοτίβο του φθινόπωρου ίδια σέρνεται μελαγχολικά... Έτσι ταιριάζει στις ύποκυπτικές ψυχές; που δέν ξέφουν ούτε μπορούν να φέρουν αντίσταση στη μοίρα. Το τέλος έρχεται άπόόπου και δυνατό, συμπληρώνοντας άναδρομικά την έννοια του όλου.

Τό μέλλον και για τις δυο θα ειλεί περισσότερο.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΙΑ

—Λούστρες βερνίκι εδώ!...
—Τόσο μικρός και ξέρεις να γυαλίζεις παπούτσια;
—Ξέρω!
—Έμπρός να ίδεϋμε, το είπα, κι' άκούμπησα το πόδι μου στό κασέλι.
—Άπό ποιό μέρος εισαι;
—Άπό την Τρίπολη.
—Πώς σε λένε;
—Γιαννάκο με λένε, που να μήν έσωνα!
Και άρχισε τα κλάματα χωρίς αυτό να τον έμποδίξει άπό το γυάλισμα.
—Γιατί κλαίς, Γιαννάκο;
—Γιατί να μήν κλαίω;... Με σκλάβωσε ο πατέρας μου και μ' έστειλε λούστρε... Τ' άφεντικό με δέρνει, με μαλώνει, γιατί δέ βγάζω πολλά λεφτά...
Τό βράδι σάν πάμε με τ' άλλα παιδιά στην κά-

μαρα μ' αρχίζει στις βρισιές... και τὸ πρῶτ' τὸ ἴδιο...
Πῶς νὰ ἰδῶ προκοπή! Μὰ σὰν τρανίνω θὰ φύγω, δὲν
κάθουμαι...

...Τὶς προάλλες πῆγα ἐδῶ παρακάτω στοῦ ἀξιωματικού νὰ τοῦ γυαλίσω τὶς μπόττες. Μὲ γνωρίζει.

Γιαννάκο, μοῦ λέει, δὲ διάλεξες καλὴ δουλειά, ἔπρεπε νὰ μάθεις τέχνη, νὰ μάθεις γράμματα. Γιατὶ ὑστερότερα σὰ μεγαλώσης και πᾶς στὴν πατρίδα σου δὲ θὰ κάνεις πουθενά, νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι, ..., και θὰ ματάρθεις νὰ γίνεις λουστρες, ... ἔ Γιαννάκο, Γιαννάκο...

Μοῦ τάλεγε και μὲ λυπότανε τὸ μαῦρο...

— Δούλευσε στὴν πατρίδα σου, Γιαννάκο;

— Ἐβουκα πρόβατα. Ποῦ εἶσαι καημένε Ντερβίση νὰ μὲ ἰδεῖς!...

Και ἄρχισε πάλι τὰ κλάματα.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Ντερβίσης;

— Ὁ σκύλος μας.

— Ἐχεις μάννα;

— Ἐχω τὸ μαῦρο... Γιαννάκο μου, μούλεγε ἡ μάννα μου, θέλω νερό! Και πῆγαινα γιὰ νερό... Γιαννάκο, μούλεγε, θέλω ξύλα! Και πῆγαινα γιὰ ξύλα... Κ' ἐρχόμουνα ζαλωμεσένο τὸν κατήφορο. Μὲ κοροῖδεύανε τ' ἄλλα παιδιὰ, μὰ ποῦ ἐγώ, ἐπῆγαινα γιατί εἶμαι καλόβολο...

— Πόσα βγάζεις τὴν ἡμέρα;

— Πενήντα λεφτά, ἐξήντα λεφτά...

— Λίγα βγάζεις.

— Δὲ μὲ θέλουν πουθενά... Γιατὶ θπου πάω, και μὲ ρωτᾶνε τίποτα, ἀμέσως ἀρχινᾶω τὰ κλάματα. Σὰ δρύση τρέχουν τὰ μάτια μου. Δὲν τὸ θέλω τὸ μαῦρο...

— Πόσα τρῶς τὴν ἡμέρα;

— Σαράντα λεφτά. Μιὰ πεντάρια ψωμί τὸ πρῶτ', μιὰ δεκάρα ψωμί τὸ μεσημέρι και μιὰ πεντάρια προσφάι. Μιὰ δεκάρα ψωμί τὸ βράδι και μιὰ δεκάρα τυρὶ. Ὅλο ψωμάκι...

...Τὴν Κυριακὴ ποῦ μᾶς πέρασε, πῆγαμὲ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ, και τ' ἀφεντικό μαζύ, σὸ μαγέρικο. Τ' ἀφεντικό ἔτρωγε κρέας, τ' ἄλλα παιδιὰ τρώγανε λαζάνια... Ἐγὼ ψωμάκι και τυράκι. Περιμένω... Περιμένω νὰ μοῦ στείλει κ' ἐμένα λαζάνια... Τίποτα!... Δὲ δάσταξα και πάω κοντὰ του.

— Ἀφεντικό, τοῦ κάνω, δὲ θὰ φάω κ' ἐγὼ τὸ μαῦρο λαζάνια;...

— Ὅχι, μοῦ λέει, φάε ψωμάκι. Σὰ βγάλεις περισσότερα θὰ φᾶς και κρέας.

...Ἐτανε σ' ἓνα μεγάλο μαγέρικο μὲ πολλὲς πόρτες. Γεμάτο κόσμο. Ἄλλοι μπαίναν, ἄλλοι βγαίναν κ' ἐκεῖνοι ποῦ καθόνταν στὰ τραπέζια βέρα και τρώγανε λαζάνια, βέρα και τὰ κατεδάζανε.

— Μιὰ ὥρα παιδεύτηκες νὰ μοῦ γυαλίσεις τὰ παπούτσια μὰ μοῦ τᾶκανες ὥραια. Πόσο χρονῶν εἶσαι;

— Στὰ ἐνιά περπατᾶω.

— Ἐχεις καιρὸ στὴν Ἀθήνα;

— Εἰκοσι δύο ἡμέρες σήμερα, εἰκοσιτρὲς μὲ τὴν αὐριανή.

Και σ' ἔτι ρωτοῦσα ἔκλαιγε.

— Πάρε, τοῦ εἶπα, μιὰ δεκάρα. Ἄτυχος εἶσαι γιατί δὲν ἔχω ἄλλα λιανά. Ἄμα σὲ θέλω ποῦ κοντὰ σὲ βρισκω;

— Νὰ ἐδῶ τριγυρίζω—κ' εἶδειξε μὲ τὸ χέρι του— γιατί δὲν ξέρω καλὰ τὴν Ἀθήνα.— Ἄμα μὲ θέλεις θγᾶς σὸ παράθυρο και μπῆξε μιὰ φωνή: Γιαννακάκο!... Κ' ἐγὼ ἔφτασα..

— Γειά σου, τοῦ εἶπα ὅταν ἔφρευε, Γιαννάκο φουκαρά!

— Γειά νᾶχεις, Κερά μου.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Εἶμουνα μιὰ νύχτα σὸ Ἔθρειο σ' ἓνα ὑπαίθριο θεατράκι. στὴν ταραντέλλα. Βγήκανε γυναῖκες πολλές ποῦ ἔμοιαζαν και στὰ λόγια και στὶς κινήσεις. Ἴταλίδες, Γαλλίδες, Ἀυστριακές, ποῦ χόρευαν και τραγουδοῦσαν ξέν-ναισαστες.

Ἀπὸ κάτω ὁ κόσμος κοίταζε ἀπληρτα. Ἦρθε ἡ σειρά μιᾶς Γερμανίδας ψηλῆς και ἀδύνατης. Στάθηκε σοβαρὴ και περιμενε ν' ἀρχίσει πρῶτα ἡ μουσική. Φοροῦσε ἓνα φόρεμα κοντὸ, ξετραχηλωμένο, μαῦρο μ' ἀσπρες πούλιες—ἡ νύχτα μὲ τ' ἀστέρια θᾶθελε νὰ πεῖ.

Πάνε χρόνια ἀπὸ τότε, μὰ πάντοτε μούρχεται σὸ νοῦ σὰν βλέπω σὸ δρόμο γυναῖκες φτωχοῦλες ντυμένες ἐπιδειχτικὰ.

Ἐἴταν ἡ νύχτα μὲ τ' ἀστέρια τὸ φόρεμα, ἐκεῖνη ψηλὴ, ξανθὴ. Ἀρχισε νὰ τραγουδαῖ με φωνὴ σπασμένη μὰ συμπαθητικὴ. Τραγουδοῦσε Γερμανικά. Γερμανικά δὲν ἤξερα κι' ἔμωσ τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ σὰ νὰ τὰ καταλάβω.

«Εἶμουνα κ' ἐγὼ μὰ φορὰ, μιὰ γυναῖκα καλὴ, παραστράτησα ὅμως ἀδικα. Στὴν ἀρχὴ κατέβηκα μιὰ σκάλα, ἔπειτα πιδὸ πολλές, ὡς ποῦ κουράστηκα. Ἦθελα ν' ἀνέβω, νὰ σταματήσω, μὰ εἰ ἄλλοι μ' ἐσπρωχᾶν. «Κάτω πιδὸ κάτω! Δὲν μπορείς!»

«Κι' ἔμωσ ἐκεῖ στὴ Γερμανία στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, εἶμουνα μιὰ φορὰ ἡ χαρὰ τῆς μάννας μου και τὸ καμᾶρι τοῦ πατέρα.

«Ἐγύρισα κόσμο πολὺ μὰ πουθενά δὲν εἶδα τὰ δέντρα τόσο πράσινα ὅπως στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, στὴ Γερμανία.

«Ἐκεῖ μόνο συλλογιζόμουνα τὸν ἄντρα ποῦ ἐπόθησα. Ἐταν ἓνας νέος ἐργατικός, μονάχα τρεῖς φραεὺς τὸν εἶχα συναντήσει, στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, στὴ Γερμανία.

«Θὰ γινόμουνα δικὴ του, κ' ἐκεῖνος δικός μου, και θὰ ἔκανα ἔτι μοῦ ἔλεγε κι' ὅλες τὶς δουλιές τοῦ σπιτιοῦ, γιατί εἶμαι γερὴ!

«Τὸ βράδι σὰν ἐγύριζε θὰ τὸν περιμένα στὴν πόρτα, θὰ μπαίναμε μαζύ σὸ σπιτι, και πρὶν μὲ φιλήσει θὰ μὲ κοίταζε στὰ μάτια, θὰ μ' ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιὰ του και θὰ μοῦ ἔλεγε μ' αὐτὸ ἔσα εἶχε στὴν καρδιά μὰ δὲν μπορούσε νὰ μοῦ ἐκφράσει.

«Τὸ ψωμί θὰ εἴταν γλυκὸ, ἐκεῖνος καλός, και ἐγὼ εὐτυχισμένη στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου στὴ Γερμανία».

«Σὰς λέω αὐτὰ γιατί δὲν ξέρω ἄλλα τραγούδια νὰ σᾶς πῶ».

Κ' εἴταν ἡ νύχτα πνιχτικὴ, νύχτα καλοκαιρινή, κ' ἐκεῖνη τραγουδοῦσε χωρὶς νὰ λυγίσει πουθενά τὸ κορμί τῆς, μόνο τὰ χέρια τῆς ὕψωνε κάποτε και τὰ κατέδαζε πάλι ἀδέξια.

Ὡς ποῦ ἐτέλειωσε:

«Μὰ τώρα ἔλους σᾶς σιχάθηκα! Ἐνας ἀρκεῖ ἀπὸ σᾶς μιὰ νύχτα γιὰ νὰ σᾶς σιχαθεῖ κανεὶς γιὰ πάντα ἔλους μαζύ!

Ἐπαψε.

Κι' ὁ κόσμος τὴ χειροκροτοῦσε ὡς ποῦ χάθηκε ἀμίλητη στὰ παρασκῆνια.

ΜΙΚΡΗ ΛΥΠΗ

Μ' εβύπησε τὸ Ξυπνητήρι στὶς ἔξη τὸ πρωί. Σηκώθηκα, πλῖθθηκα, ντόθηκα κ' ετοιμάστηκα. Ἐφυγα ἀμέσως γιατί ἔπρεπε ν' ἀγοράσω κάτι στὸ δρόμο, καὶ νὰ προφτάσω τὸ τραίνο τοῦ Λαυρίου πού φεύγει στὶς ὀχτώ.

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου εἶδα πὼς ψιχαλιζε, ἂν καὶ εἶχε βρέξει ὅλη τὴ νύχτα, μὰ δὲν ἐπῆρα ὀμπρέλλα καὶ γιατί δὲν εἶχα. Ἐφτάσα στὴ στάση μὲ βροχὴ κ' ἐπερίμενα.

Τὰ ρούχα μου καὶ τὸ καπέλλο μου σὲ λίγο ἀρχίσανε νὰ μουσκεύουν καὶ μὲ ἀνυπομονησία ἐκαίταζα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τραίμ. Οἱ ἄντρες πού περνοῦσαν, εἶταν ὅλοι ἐργατικοὶ καὶ πήγαιναν μὲ τὰ πόδια γιατί δὲν τοὺς ἔμενε καιρὸς νὰ χάνουν.

Κοντὰ μου στεκόταν ἕνα κορίτσι ὡς δεκαοχτὼ χρονῶν μὲ τὴν τσαντίτσα περασμένη στὸ χέρι κ' ἕνα πακέτο διπλωμένο μ' ἐφημερίδες, τὸ φαί της, καθὼς κατάλαβα ἀπὸ μικρὲς λαδιές πού ἀρχισαν νὰ φαίνονται στὸ χαρτί.

Εἶτανε ἄτωχικὰ ντυμένη μὰ μὲ ἐπιμέλεια. Κρατοῦσε τὴν ὀμπρέλλα της μὲ προσοχὴ καὶ τὴν πήγαινε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τῆς βροχῆς γιατί φυσοῦσε ἀέρας.

Τὴν ἐρώτησα ἀφοῦ περίμενα κ' ἐγὼ ἕνα περίπου τέταρτο ἂν ἔχει πολλὴ ὥρα ἐκεῖ.

— Σχεδὸν μισὴ ὥρα, μοῦ ἀπάντησε.

— Κάπου θὰ ἐχάλασε ἡ γραμμὴ, εἶπα.

— Πηγαίνουμε μὲ τὰ πόδια; μοῦ πρότεινε.

Ὁ μὲ πέρασε κ' ἐμένα γιὰ κορίτσι πού ἐργάζομαι, ἴσως γιατί κρατοῦσα ἕνα πακέτο στὰ χέρια μου ἢ γιατί ἡ ὥρα τῆς ἐφάνηκε τῆς δουλειᾶς.

— Πᾶμε!

Καὶ πήραμε τὰ σίδερα—σίδερα μὲ βῆμα βιαστικό. Στὸ δρόμο δὲν ἔπαυε τὸ στόμα της. Ἐλευσιολογοῦσε τὴ γραμμὴ, πού ἀναγκάζεται πολλὲς φορές νὰρχεται ἔταν τὸ τραίμ τὸ ἔβρισκε «πλήρες» «ποδαρηδόν» (κατὰ τὴν ἐκφρασὴ της) γιατί δὲν μπορούσε νὰ περιμένει, καὶ στὶς ὀχτὼ ὀχτώμιση τὸ βράδι νὰ περνᾶει τὸ Ζάππειο μόνη πού κάθονται καὶ παραμυθεύουν τόσοι παλιανθρώποι.

Τὴν ἄφρινα νὰ λέει.

— Ἐργάζομαι σὲ μεδιστράδικο, σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, καὶ σ' ἕνα δυὸ χρόνια, ἂν ζήσουμε, θ' ἀρχίσω νὰ πηγαίνω μὲ τὴν ἡμέρα ἐκεῖ. Κάθισμα λίγο πρὸ ἀπάνω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φανούριο, σὲ μιὰ ἀδὴλὴ πού ἔχει γύρω—γύρω κάμαρες. Τί νὰ κάνει κανεῖς, εἶλεγε μὲ φιλητὴ φωνή, μ' αὐτὰ τὰ νοίκια! Πληρώνουμε δεκαεφτὰ δραχμὲς σὲ μιὰ κάμαρη ζεταδάνωτη καὶ μὲ μιὰ κουζίνα πού δὲ χωράει κανεῖς νὰ κουνηθεῖ. Ἐσεῖς, πού κάθεστε;

Τῆς ἐξήγησα καὶ τῆς εἶπα τὸ ὄνομα τοῦ νοικοκύρη γιὰ νὰ καταλάβει καλλίτερα.

Ἄν εἶπε τίποτα.

— Σ' ἐκεῖνο πού χτίστηκε τὸν Αὐγουστο; μὲ ρώτησε ἔπειτ' ἀπὸ λίγο.

— Ναι.

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ἀρχισε νὰ διορθώνεται. Ἐφτείνανε τὴ ζακέττα της συμμαζεύε λίγες τριχούλες πού τῆς εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ ἀπόφευγε μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ τὶς λάσπες πού τὴν ὥρα κατ' ἀνάγκη ἐπλατσούριζε.

Ὅταν τὴ ρωτοῦσα κάτι, μοῦ ἀπαντοῦσε σὲ καθαρεύουσα τώρα, καὶ σχεδὸν μὲ μενοσύλλαδες λέξεις.

— Καὶ ἐφόρεσα τ' ἄσπρα μου παπούτσια καὶ τὶς ἄσπρες μου κάλτσες, εἶπε μὲ στενοχώρια σὲ λίγο. Ἐνόμισα πὼς θ' ἀνοίξει ὁ καιρὸς.

Εἶχαμε φτάσει στὸ ἀγαλμα τοῦ Βύρωνα καὶ ἐνῶ ἐκλείνε τὴν ὀμπρέλλα της, γιατί ἐπαθε νὰ βρέχει, τῆς ἐπῆρε ὁ ἀέρας τὸ καπέλλο.

— Ἀχ! ἐφώναξε σὲ ψιλὸ καὶ ἄγριο τόνο μὲ ἀπελιπισιά.

Ἐτρεξε νὰ τὸ πάρει, εἶταν ἕνα μαῦρο βελουδένιο κανοτιὲ μὲ μικρὴ πέννα ρόζ.

Ὁ ἄνεμος τὸ εἶχε κάνει στεφάνι καὶ τὴν ἀνάγκαζε νὰ τρέχει γιὰ νὰ τὸ προφτάσει. Τὸ ἐπίασε ἔταν πιά εἶχε πέσει ἀνάποδα σὲ κάτι νερά.

Ἦρθε κοντὰ μου λαχανιασμένη καὶ συγκινημένη. Γελοῦσε ἕνα ψεύτικο σπασμοδικὸ γέλιο.

— Κρατήστε τὴν ὀμπρέλλα μου σὰς παρκαλω, καὶ τὸ πακετάκι, ἂν δὲν σὰς κάμει κόπο.

Τῆς τὰ κράτησα. Ἐδῆγα, ἐνῶ γελοῦσε, ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα μαντήλι καὶ τὸ σκούπιζε.

— Δὲν εἶναι τίποτε.... ἔλεγε, δὲν εἶναι τίποτε... Συμβαίνουν... Κάποτε συμβαίνουν... Μπᾶ δὲν βρύνετε... Δὲν εἶναι πρᾶγμα νὰ στενοχωριέται κανεῖς... Τί ἀστεῖο... Τί ἀστεῖο!... Πόσο ἐγέλασα.

Εἶχε γίνει κατακόκκινη καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν ἐνῶ τὸ σκούπιζε.

— Μόνον τὸ πτερό θὰ χαλάσει! εἶπε τελείως ἀπελιπισμένη, ἔταν τὸ ἐπρόσεξε καλλίτερα. Καὶ νὰ ἰδῆτε προχθὲς τὸ Σάββιχο πού πληρώθηκα τὸ ἀγόρασα... Καὶ ξεύρετε, χθὲς τὸ ἐφόρεσα γιὰ πρώτη φορά... Καὶ σὰς ὀρκίζομαι, γιὰ πρώτη φορά! μοῦ πήγαινε τόσο ὠρατὰ... Πρῶτη φορά εὐχαριστήθηκα τόσο πολὺ καπέλλο... Ἄτυχία... δὲν πειράζει... Τί νὰ γίνει... Ὑγεία...

Τὸ τοποθέτησε ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιποιήσεις παρκαρωμένο στὸ κεφάλι της.

— Μοῦ τὸ πήρε ὁ ἀέρας γιατί τὸ ἔβλα χωρίς στήριγμα. Δυπέμουνα νὰ τὸ τρυπήσω. Καὶ νά!

Περπατοῦσαμε τὴν ὥρα χωρίς νὰ βιάζεται καθόλου μὲ κομμένα τὰ πόδια, κατακόκκινη, καὶ μὲ τὰ μάτια θαμπὰ χωρίς νὰ κοιτάζουν πουθενά.

Εἶχαμε φτάσει στὸ Σύνταγμα καὶ σταματήσαμε μπροστὰ στὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Ξυφορίτη.

— Ἐρχεστε νὰ πάρουμε κάτι; τῆς εἶπα.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ... Ἀργήσα! καὶ κοιτάξε τὸ ρολοῖ πού εἶναι στὸ σταθμὸ τοῦ Συνατάγματος. Ἀργήσα... Εἶναι ὀκτὼ παρά εἴκοσι καὶ ἔπρεπε νὰ εἶμαι εἰς τὸ κατάστημα ἀπὸ τὰς ἑπτὰ.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συντροφιά σας, εἶπα, μόνο πού λυτήθηκα γιὰ τό...

Μὲ διέκοψε. Καὶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν ἐπαθε ἀπὸ τὸ ἴδιο γέλιο τὸ μικρὸ καὶ συγκινημένο.

— Σὰς παρκαλω... δὲν εἶναι τίποτε... τίποτε... ἀπολύτως τίποτε...

Κ' ἔφυγε, μὲ μικρὰ γλήγορα βηματάκια. Σταμάτησα μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη καὶ τὴν κοίταξα νὰ κατεδαίνει τὴν ὁδὸ Ἐρμοῦ μὲ τ' ἄσπρα παπούτσια, τὶς ἄσπρες κάλτσες, τὴ στενὴ μπλέ φούστα, τὴν κόκκινη ἀπὸ τρικὸ ζακέττα καὶ τὸ μαῦρο βελουδένιο καπέλλο μὲ τὸ ρόζ φτερό.

Εἶτανε πολὺ ἄδύνατη καὶ μὲ μικρὸ ἀνάστημα.

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ